

[Justitsministeren.]

der ville blive tildelt ham ved hans tilbagekomst her til landet i begyndelsen af 1944. Han har endvidere kun spillet en mere passiv rolle i flere af episoderne, bl. a. ved det først refererede forhold, hvor deltagerne opgav deres forehavende, da de blev afvist af hospitalet, uden at forsøge at trænge ind med magt, og det må antages, at han i den korte tid, han var i gruppen, har udført sit arbejde så utilfredsstillende, at man fritog ham for yderligere hverv og sendte ham tilbage til fronten.

I den tredje sag drejede det sig om en sønderjyde, der havde været tysk soldat under den første verdenskrig. I maj 1942 meldte han sig af økonomiske grunde til tjeneste som marinevægter, men efter 29. august 1943 ansøgte han om at blive afskediget. Fra februar 1944 til kapitulationen forrettede han tjeneste som tolk og medhjælper i det tyske sikkerhedspoliti i Jylland, og herunder var han med til at afhøre anholdte og deltog i en lang række anholdelsesaktioner og razziaer og overværede forhør, hvorunder en enkelt gang anholdte blev mishandlet af tyske politifolk. Han har ikke selv deltaget i mishandlinger. I februar 1944 udgav han sig sammen med en efter kapitulationen henrettet dansk gestapomedhjælper for at være medlem af modstandsbevægelsen og fik herved et medlem af denne til at give sig forskellige oplysninger om illegale forhold. Den pågældende blev anholdt og hensat i tyske fængsler — senest i Frøslevlejren — til kapitulationen. Under sin tjeneste deltog han endvidere i en aktion, hvorunder 2 danske blev dræbt under en ildkamp med gestapofolkene, og i marts 1945 anholdt han en dansk politibetjent, og da denne forsøgte at undvige, affyrede han og en anden dansk gestapomedhjælper pistolskud mod den pågældende, der blev såret. Den sårede blev den følgende dag overført til det tyske lazaret for senere at blive overført til Kolding arrest, hvor han hensat til kapitulationen.

Ved dommen fastsattes straffen for disse forhold til fængsel på livstid.

Ankenævnet har i juni 1952 henstillet, om der ikke måtte findes anledning til i en ikke for fjern fremtid at søge udvirket benådning for domfældte bl. a. under hensyn til, at han under sin tjeneste i en række til-

fælde havde ydet danske fanger og deres pårørende tjenester, og at der intet er oplyst om, at han har behandlet fanger dårligt.

Den fjerde sag drejede sig om et angiveri, der fik den følge, at 4 modstandsfolk blev henrettet efter tysk krigsretsdømme. Den pågældende forsøgte i slutningen af besættelsestiden optagelse i modstandsbevægelsen, og da det ikke lykkedes, meldte han sig til tjeneste som stemningsberetter i efterretningstjenesten på politigården, og fra 15. april til kapitulationen gjorde han vagttjeneste ved Hipokorpsets garageanlæg. Han havde den 22. marts 1945 overværet en samtale mellem en mand, hvis broder han kendte, og om hvem han vidste, at han havde forbindelse med modstandsbevægelsen og var i besiddelse af pistol, og en anden angående et falsk legitimationskort, og dagen efter gav han i en rapport meddelelse om, at de to nævnte samme dag skulle mødes på Kongen Nytorv, hvilket havde til følge, at den ene og 3 andre blev anholdt af Hipo, hvorefter de ca. 3 uger senere blev henrettet. Følgen af angiveriet er tilregnet ham som uagtsom.

Han blev dømt til fængsel på livstid.

Ankenævnet henledte i oktober 1951 opmærksomheden på, at domfældte tilfældigt og uden selv at udfolde nogen aktivitet er blevet bekendt med aftalen mellem de 2 medlemmer af modstandsbevægelsen, og først den næste dag, da han savnede stof til en stemningsrapport, kom han i tanke om samtalen, og efter opfordring af en overvagtimester i korpset indgav han rapport. Under disse omstændigheder, og når det tages i betragtning, at det for ham måtte stille sig som en fjern mulighed, at anmeldelsen skulle få så alvorlige følger som sket, udtalte ankenævnet som sin opfattelse, at den stedfundne strafudmåling på baggrund af senere landsretspraksis i sager, som frembyder betydelige lighedspunkter med denne sag, og nogle højesteretsafgørelser, som synes at anlægge en mildere bedømmelse i angiverisager, må anses for meget streng, idet straffen, hvis den skulle ligge på linie med den senere landsretspraksis, ikke burde fastsættes højere end til 16 år, og anbefalede under henvisning hertil, at der søgtes udvirket benådning, når andre, som efter straffelovstillægget var idømt straf af denne størrelse, blev